

Idegenek és hontalanok

Kedves naplóm!

Már hat hónap telt el, mióta kiköltöztünk ide, Németországba, és amit tapasztalok, arra nincsenek szavak! Az iskolám, ahova járok, elképesztő! Igen nagy tekintélye van. Nagyon modern intézmény, rengeteg versenyt szervezett és szervez, több díjat nyert már. A tanároknak is nagyon komoly ellenőrzésen kell átmenniük, hogy bejussanak ebbe a suliba, hát még a diákoknak! Azért is nehéz volt, hogy magyar vagyok és nem német, viszont a színkitűnő eredményem és példás magaviseletem sokban megkönnyítette a dolgom. A szóbeli felvétellel meggyűlt a bajom, de szerencsére jó fejek voltak a profok, nem vették olyan szigorúan ezt a részt, így be tudtam jutni. Egy olyan osztályba kerültem, ahova olyan diákok járnak, akiknek nem német az anyanyelvük. Az osztálytársaim nagy része török, de van köztük orosz, olasz, szerb és lengyel is. Eleinte nem nagyon mertünk egymáshoz szólni, de most már felszabadultabban kommunikálunk. Legalábbis próbálunk. Igazság szerint inkább kézzel-lábbal mutogatunk egymásnak, miközben ki-ki hevesen magyaráz a saját anyanyelvén. A tanárok nagyon kedvesek, ha kell, ezredszer is elmagyarázzák ugyanazt, ha nem értettük. Csakúgy, mint az itteni emberek nagy része. Az első pár hétben féltem segítséget kérni a helyiektől, de rákényszerültem, és megtört a jég! Ma már mosolyogva megyek oda egy-egy német emberkéhez segítséget kérni, ha eltévedtem. Márpedig szinte mindennap eltévedek, mert Köln hatalmas! Hatalmas és gyönyörű! Teljesen elvarázsolt a hangulatával, az íz világával, a látványosságával és a kultúrájával! Már nem bánom, hogy apu itt talált munkát, bár semmi kétségem afelől, hogy Németország többi városa is varázslatos. Mindegyikünknek megtetszett a város, lassan kis családunk is kezd helyrerázódni anyagilag és lelkileg is. Havonta egyszer kirándulást szervezünk magunknak a városba. Van, hogy moziba vagy színházba megyünk, vagy csak beülünk egy cukrászdába. Részben kikapcsolódás, részben nyelvgyakorlás miatt is jók ezek a kiruccanások. Mindenesetre én nagyon élvezem ezeket a programokat! Jól érezzük itt magunkat! Jól érzem itt magam.

Legalábbis ezt mondogatom magamnak, mikor esténként álomba sírom magam. Mert

hiányzik. Hiányzik Vajdaság! Hiányzik az, hogy magyarul köszönhessek az utcán! Hiányzik az, hogy a magyar barátaimmal teli torokból üvöltsek a magyar slágereket! Hiányolom a magyar szövicceket! Hiányzik az ízes vajdasági konyha! Hiányoznak a magyar lapok!

Hiányoznak a magyar nyelvű őszinte beszélgetések a legjobb barátnőmmel! Hiányzik az az időszak, mikor nem az volt a legnagyobb problémám, hogy hogyan fordítsam le a mondanivalómat magyarról németre! Hiányzik, hogy mindent megértsek és megértsenek! Hiányzik az anyanyelvem! Jó itt, de otthon jobb volt. Ott felszabadultan tudtam nevetni az osztállyal, és meredtem bambán magam elé azon gondolkodva, hogy vajon min nevethetnek. Otthon a suliban az volt a problémám, hogy nem ment a történelem, itt viszont az, hogy nem értem meg, mit magyaráznak a tanárok! Otthon még az ételnek is más íze van, pedig anyu pontosan úgy készíti el, mégis hiányzik belőle valami... talán egy csipetnyi Vajdaság. Itt a tévében is csak német műsorok vannak. Az egyetlen dolog, ami az otthonnal még összeköt, azok az éppen megszakadó barátságaim. Nehéz fenntartani a kapcsolatot a magyar barátaimmal. Néha elnézegetem a régi üzeneteimet, csak hogy felidézzem magamban, milyen jó is volt odahaza. Egész nap magyar zenét hallgatok, magyar népdalokat énekelgetek, de ez sem tölti be a bennem levő fájó ürességet. Nem helyettesíti azt a részemet, amit azzal, hogy Kölnbe hoztak, kiszakítottak. A részemet, melyet Vajdaságnak hívnak.

Purger Doroti

8. osztály

Arany János Általános Iskola

Nagy út, 24207 Orom

Felkészítő tanár: Majlát Hermina

e-mail: m.hermina@tippnet.rs

